

λόγου κυρίου Μπούκνερ καὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἀρχιτέκτονος κ. Βίλμπεργ, ὅτι ἡ ἔκτη πόλις ἦτο ἡ κατὰ τὸν χρόνον ἐκείνον ἀμύσασα, καθ' ὅσως ἦνθησεν ἐν Ἑλλάδι ὁ ἀρχαιοτάτος τῶν Ἑλλήνων ἢ Μυκηναίων ὡς λέγονται πολιτισμός (περὶ τὸ 1500 - 1100 πρὸ Χριστοῦ), ἦτοι ἡ Πέρογμος τοῦ Πριάμου. Πλὴν τῶν ἐγγωρίων ὑπεμελῶν ἀργείων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Σλήμαν ὀρυκόμενος ὠνόμασε τὴν πόλιν ταύτην «Λυδικήν», εὑρέθησαν καὶ πλῆθος θραυσμάτων καὶ τινῶν ἀκεραίων μυκηναίων ἀργείων, ἅτινα δηλοῦσι σαφῶς ὅτι σύγχρονος αὕτη ἦτο τῶν Μυκηναίων, τῆς Τίρουθος καὶ τῶν ἄλλων σπουδαίων κέντρων τοῦ Μυκηναίου πολιτισμοῦ. Εἰς σημεῖα τινα ἀπεκαλύφθη καὶ ὁ μέγας τῆς ἀκροπόλεως περίβολος, πολὺ εὐρύτερος τοῦ τῆς δευτέρας πόλεως καὶ ἴσος πρὸς τὸν τῆς Τίρουθος, ἰσχυρότατος δὲ διότι τὰ τεῖχη ἐκ λίθων κατειργασμένων συνιστάμενα δεικνύουσι πλάτος 5 μέτρων. Καὶ ἄλλων δὲ μεγάλων κτιρίων (μεγάλων πιθανῶς ἢ ναῶν) τὰ εῖρεπια ἀπεκαλύφθησαν, προσομοία τῶν ἐν Τίρουθι καὶ Μυκῆναις. Ὁ παρὰ τὴν ΒΑ γωνίαν πύργος τοῦ περιβόλου τούτου εἶνε ὀχυρώτατος (πλάτους 20 μέτρων). Τὸ 7ον καὶ 8ον στρώμα ἀντιστοιχοῦσιν ὡς γνωστὸν πρὸς τὴν ἀρχαιοτέραν ἑλληνικὴν πόλιν (τὴν Αἰολικὴν) καὶ τὴν ἐπὶ Μακεδόνων, τὸ 9ον ὁμοίως φέρει προφανῆ τὰ ἴχνη τῆς ῥωμαϊκῆς πόλεως. Οἱ Ῥωμαῖοι δὲ κτίζοντες τὸν μέγαν τῆς Ἀθηνᾶς ναὸν ἐν τῇ πατρίδι τοῦ προπάτορος αὐτῶν Αἰνεῖου ἐφθασαν μέχρι τοῦ θοῦ στρώματος καὶ ἐκεῖ φαίνονται ἔτι μετὰ τῶν παλαιωτάτων τευχῶν τὰ θεμέλια τῶν ῥωμαϊκῶν κτισμάτων. Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὁμοίως ἐνιαχοῦ ἐξωμάλισαν τὸ ἔδαφος οἱ Ῥωμαῖοι καὶ οὕτως κατεστράφη τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς Ἰλίου τοῦ Πριάμου, ὅπου ἦτο τῆς τρωϊκῆς Ἀθηνᾶς ὁ ναός. Διὰ τοῦτο ἐνταῦθα ἐξέλιπον τὰ ἴχνη τῆς παλαιοτάτης πόλεως. Εἶνε περίεργον ὅτι καὶ ἐν τοῖς πολλοῖς κτιρίοις τῆς προσηρικῆς ταύτης πόλεως ἀποδεικνύεται ὁ ποιητῆς οὐχὶ ἐκ φαντασίας περιγράφας τὴν λαμπρότητα τῆς αὐτῆς τοῦ Πριάμου καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκ γνώσεως τῶν πραγμάτων. Εἰς τὸν κ. Δαίρπφελδ ὑπεσχέθησαν ἡ γερμανικὴ κυβέρνησις καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ χρηματικὴν χορηγίαν πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν σπουδαιωτάτων τούτων ἀνασκαφῶν. Πόσον μεγάλη εἶνε ἡ ἀρχαιολογικὴ καὶ ἱστορικὴ αὐτῶν ἀξία εἶνε προφανές, διότι ἂν ἡ ἕκτη πόλις, σύγχρονος τοῦ μυκηναίου πολιτισμοῦ, ἀνήκει εἰς τὴν δευτέραν πρὸ Χριστοῦ χιλιετηρίδα, ἡ ἐν τῷ δευτέρῳ στρώματι βεβαίως ἀνήκει εἰς τὴν τρίτην χιλιετηρίδα, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐν Εὐρώπῃ τοῦλάχιστον οὐδὲν μνημεῖον τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος διεσώθη. — Ὁ κ. Βόλτερς ἀνέπτυξε κατοπίν δια μακρᾶς ἐπισημονικῆς ἀναλύσεως τὸ ζήτημα περὶ τῶν λεγομένων Καρυατίδων τοῦ Ἐρεγθίου. Εἶνε γνωστὴ ἡ ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου ἀρχιτέκτονος Βιτρουβίου δοθεῖσα ἐξήγησις τοῦ ὀνόματος αὐτῶν ἐκ τῶν αἰχμαλωτίδων δῆθεν γυναικῶν τῆς μικρᾶς Πελοποννησιακῆς πόλεως Καρυῶν. Ἄλλ' ἡ ἐξήγησις αὕτη ἐλέγχεται ἀνυπόστατος. Αἱ ἐν τῇ πανηγύρει τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος ἐν Καρυαῖς ὀρχηστρίδες κόραι ἔδωκαν βεβαίως τὸ ὄνομα αὐτῶν εἰς τὰς ὑπὸ τῆς τέχνης πολλαχῶς παριστανόμενας ὀρχηστρίδας, ἀλλ' οὔτε αὗται ἐξηγοῦσιν τὴν ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ γρῆσιν τῶν τὴν ὀροφὴν ὑποβασταζουσῶν κορῶν οὔτε αἱ κανηφόροι τῆς πομπῆς τῶν Παναθηναίων. Ἐν τῇ περιφώνῳ ἐπιγραφῇ περὶ ἐξακολούθησεως τῆς οἰκοδομίας τοῦ Ἐρεγθίου περὶ τὰ τέλη τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐν ἧ πολλὰ μέρη τοῦ ναοῦ ἀναφέρονται, αἱ «κόραι» αὗται ἀκριβῶς οὕτως ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ἐπιτροπῆς ὀνομάζονται. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο εἶνε ἀόριστον ὡς καὶ τὰ ἄλλα ἀναφερόμενα ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ, ὅσον ὁ «ἀνήρ» ὁ ἐκ δεξιῶν καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν γλυπτῶν τοῦ ναοῦ παραστάσεων. Τοιοῦτοτρόπος μέχρι σήμερον οὐδὲν ἀκριβές οὔτε περὶ τοῦ ὀνόματος οὔτε περὶ τῆς σημασίας τῶν κορῶν τούτων ὡς καὶ τῆς καταγωγῆς αὐτῶν ὡς ἀρχιτεκτονικῶν μελῶν γνωρίζει ἡ ἐπιστήμη. Τὸ ἔδαφος ὁμοίως τῆς Ἑλλάδος ἴσως κρύπτει ἀκόμη ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ εὐρήματα, τὰ ὅποια θὰ δεῖξασί ποτε τὴν ὁδὸν καὶ πρὸς τὸ ζήτημα τούτου τὴν λύσιν.

ἈΝΑ ΤΟ ἈΣΤΥ

Ὅταν αἱ ἐφημερίδες θέλουν νὰ παραστήσουν κάτι τι ἑκτακτὸν καὶ πρωτοφανές, μεταχειρίζονται τὴν φράσιν «οὐδὲ οἱ γεροντότεροι τὸ ἐνθυμοῦνται.» Δὲν εἶνε καμμίαι ὑπερβολὴ ἂν εἴπωμεν σήμερον καὶ ἡμεῖς : οὐδὲ οἱ γεροντότεροι ἐνθυμοῦνται τὰς τελευταίας βροχάς. Βρέχει νυχθημερόν, ἀκαταπαύστως, ραγδαίως. Διὰ νὰ λάβετε ἰδέαν τῆς πλημμύρας αὐτῆς καὶ νὰ φαντασθῆτε τὰς ἀνωμαλίας καὶ τὰς ζημίας τὰς ὁποίας ἐπροξένησεν, ἀρκεῖ μόνον νὰ μάθετε ὅτι τὸ ποσὸν τῆς βροχῆς, ἡ ὁποία κατέπεσε τὰς ἡμέρας αὐτάς, ἰσοδυναμεῖ, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Μετεωρολογικοῦ τμήματος τοῦ ἡμετέρου Ἀστεροσκοπεῖου, σχεδὸν μὲ τὸ ἡμισυ τοῦ ποσοῦ τῆς βροχῆς, ἡ ὁποία κατέπεσε καθ' ὅλον τὸ περυσινὸν ἔτος !

Εἰς τὴν ἐν Σικάγῳ παγκόσμιον Ἐκθεσιν, δύο Ἑλληνες ἐπρόκειτο ὡς γνωστὸν νὰ ἐκτεθοῦν : εἰς ἐστιγματισμένους, ὁ ἄλλως λεγόμενος κατὰ στικτος ἄνθρωπος — ὁ ὁποῖος ἐβεβαίωθη πλέον ὅτι δὲν εἶνε ὁ Τζαβέλας, ὅπως ἰσχυρίζετο, — καὶ εἰς ἀστιγματιστοὺς, ὁ δάσκαλος Ζεὺς, ὁ γνωστὸς ἀθηναϊκὸς τύπος, μὲ τὴν ὠραίαν κεφαλὴν, τὴν χρησιμεύσασαν πολλάκις εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν καλλιτέχνας ὡς πρότυπον Διός. Καὶ τοῦ μὲν πρώτου ἡ τύχη ἀγνοεῖται ἄλλα τοῦ δευτέρου καὶ γνωστὴ εἶνε καὶ θλιβερὰ. Τοὺς Ἀμερικανοὺς δὲν συνεκίνησε διόλου ἡ Ὀλύμπιος καλλονὴ του καὶ ὁ ἐκπτώτως Ζεὺς περιφέρεται ἐκεῖ ἀκμπωχός, ἐλεεινός, λιμοκτονῶν, καὶ γράφων συγγραμμάτων ἐπιστολὰς πρὸς τοὺς ἐδῶ φίλους του, ἐξορκίζων αὐτοὺς νὰ του στείλουν τὰ ἀναγκαῖα χρήματα διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τῆς ἀρχαίας εὐκλείας τὰ ἐδάφη. Ἄς τὸν εἰσκούσουν τὸν δυστυχισμένον αὐτὸν ἐξόριστον θεόν ! . . .

Νέος κομψὸς καὶ ὠραίος, οὔτε εἴκοσι ἐτῶν, μὲ λεπτοὺς τρόπους, μὲ ἐνδύματα τοῦ συρμοῦ, στίλβων, μυρωμένος. Θὰ τον ἐξελάμβανες τοῦλάχιστον ὡς υἱὸν τραπεζίτου — καὶ δὲν εἶνε παρὰ λωποδύτης, πρὸ μικροῦ ἐξελθὼν ἐκ τῶν φυλακῶν, ὅπου εἶχεν ἐκτίσει πειρὴν διὰ διαφόρους κλοπὰς. Τὸ παλαιὸν ὁμοίως ἐπάγγελμα δὲν τὸ ἐλησμώνησε καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ ἐισέρχεται εἰς τὰς οἰκίας καὶ νὰ φαιρῇ πᾶν ὅτι εὕρισκε πρόχειρον. Ἐως οὗ τὸν συνέλαβεν ἡ Ἀστυνομία ! Ἐκ τῆς ἐπ' αὐτοῦ γενομένης ἐρεύνης ἀπεδείχθη, ὅτι δὲν ἦτο μόνον κλέπτης χρημάτων καὶ ὠρολογίων ἀλλὰ καὶ διαφόρων καρδιῶν, διότι τοῦ εὔρον ἐπάνω του πολλὰς ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς διαφόρων γραφικῶν χαρρακτῆρων. Διατί ὄχι; Νέος τόσο εὐμορφος καὶ κομψός ! . . .

Ἐνθυμεῖσθε τὴν ἱστορίαν τῆς Βαυκίδος καὶ τοῦ Φιλῆμονος; Ἐπανελήθη κατ' αὐτὰς εἰς τὰς Ἀθῆνας.

Ἀπέθανεν εἰς γέρον καὶ τὴν ἐπομένῃν ἀμέσως καταβλήθεισα ὑπὸ τῆς λύπης τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὸν τάφον καὶ ἡ γηραιά σύζυγός του. Ὁ διπλοῦς αὐτὸς θάνατος τοῦ ἀγαπημένου ἀνδρογύνου συνεκίνησε βαθέως τὴν συνοικίαν τῆς Νεαπόλεως, ἡ ὁποία, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος σήμερον, ἐπίστευεν ὅτι εἶχεν ἐκλείψῃ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς ἡ συζυγικὴ ἀγάπη, τὸσον θερμῇ καὶ ζωνηρά, μὲ ὅλην τῆς ἡλικίας τὴν χιόνα.

Σὰς ἔτυχε ποτὲ νὰ καταπίεζε . . . περόνην τραπέζης; Αὐτὸ μόνον εἰς τοὺς θαυματοποιούς ἐγνωρίζομεν ὅτι συμβαίνει καμμίαν φορὰν, ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι τὸ ἔπαθε καὶ νεῆνις ἀθηναῖα, δεκαεξαετίας, πρὸ τριῶν μηνῶν φέρουσα ἐν τῷ στομάχῳ σεβαστῶν διαστάσεων περόνην. Μεθ' ὅλους τοὺς ἐπαίνους τοὺς ὁποίους αἱ ἐφημερίδες ἐπεδαψίλευσαν εἰς τὸν ἱατρὸν, ὁ ὁποῖος μὲ πολλὴν δεξιότητα ἔκαμεν εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τὴν ἐγχείρησιν καὶ ἐλύτρωσε τοῦ περιττοῦ καὶ ἀχωνεῦτου βάρους τὸν στόμαχον τῆς νεάνιδος, νομίζομεν ὅτι πολὺ δυσκολώτερον εἶνε νὰ καταποθῇ μία περόνη, παρὰ νὰ ἐξέλθῃ. Ὡστε τὴν νεάνίδα θαυμάζομεν πολὺ περισσότερον τοῦ ἱατροῦ. Ἐν τούτοις ἡ ἐγχείρησις ἐπέτυχεν, εἶνε δὲ βέβαιον ὅτι ἡ ἀσθενὴς θὰ σωθῇ, ἂν ἀνθέξῃ εἰς τὴν πειναν, διότι, μὴ ἀπορεῖτε, μετὰ τοιαύτην ἐγχείρησιν ὁ στόμαχος πρέπει νὰ μείνῃ κενὸς ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον.

Ὁ νεαρὸς πρίγκηψ Ναβὺβ τοῦ Ραμποῦ, ὁ ὁποῖος μετὰ τῆς πολυαριθμοῦ ἀκολουθίας του διέτριψεν ἐπ' ὀλίγον ἐν Ἀθήναις, ἐκίνησε ζωηρῶς τὴν περιέργειαν τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ. Ἐν αὐτῷ ὅμως οἱ περιέργοι δὲν εἶδον κανένα παράδοξον τύπον ἀγριανθρώπου. Ὁ ἰνδὸς ἐκεῖνος ἡγεμονόπαις εἶνε πλέον ἄγγλος, ἐξευγενισμένος, πολιτισμένος, λεπτοφυὴς καὶ ὠχρὸς, ρομαντικὸς καὶ ἐρωτευμένος. Κατέλυσεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Βρετανίας, ὅπου ἐνδιητάτω ὡς λεπτεπιλεπτοῦ εὐρωπαϊοῦ ἀριστοκράτης. Περισσότερον ἐξ ὅλων ἀξιοπεριέργου ἦτο ἐκ τῆς συνοδείας τοῦ πρίγκηπος ὁ φακίρης, ὁ ὁποῖος ἔσφαζε τὰ κοτοπούλια μ' ἐξορκισμοὺς καὶ τὰ ἔψηνε χορεύων περὶ αὐτὰ καὶ τὰ ἔτρωγεν ἄδων καὶ προσευχόμενος.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἄμαξα ἐλαύνουσα ἀπὸ βρυτῆρος — ἡ φράσις στερεότυπος — παρέσυρε καὶ ἐτραυματίσεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού κυρίαν τινὰ ἀγγλίδα. Ἔως ἐδῶ, τὸ πρᾶγμα σὴνθησε εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀλλὰ ἠξεύρετε ποία ἦτο ἡ μόνη παράκλησις τῆς ἀγγλίδος, πρὸς τοὺς σπεύσαντας νὰ περιποιηθῶν αὐτὴν ἀξιωματικούς; Νὰ μὴ τιμωρηθῇ ὁ ἀμαξηλάτης, διότι δὲν ἔπαιεν αὐτὸς, ἀλλ' ἐκεῖνη, ἡ ὁποία εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ βαδίζῃ ἐν μέσῃ ὁδῷ ἀμεριμνῶς.

Ἡ ἀγαθὴ ἀγγλίς! Ἐνόμισεν ὅτι τιμωροῦνται καὶ ἐδῶ οἱ ἀμαξηλάται οἱ παρασύροντες καὶ τραυματίζοντες τοὺς διαβάτας! . . .

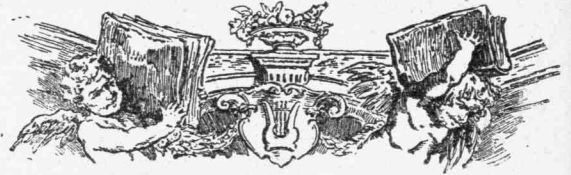
Κυρίως τις πολὺ ἐρωτύλος, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ ἡδὴ γέρον, ἐπισκέπτεται κυρίαν, τῆς ὁποίας ὄναιρεῦεται τὴν κατὰκτησιν· ἀλλὰ πᾶρ' ἐλπίδα τὴν εὐρίσκει συνομιλοῦσαν ἀρκετὰ ζωηρῶς καὶ ὑπόπτως μετὰ νεανίσκου εἰκοσαετοῦς. Ἐμείνεν ὀλίγον καὶ ἠθέλησε νὰ φύγῃ.

— Ὡ, καθῆστε, κύριε! τῷ εἶπεν ἡ κυρία.

— Α, ὄχι βιάζομαι.

Καὶ φεύγων ἀφῆκε τὸ πάρθιον αὐτὸ βέλος:

— Σὰς ἀφίνω τὸ πεδῖον ἐλευθέρων.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Ἡ ἐπίσημος ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ δεξιώσις τοῦ Τυρῶ Δανζέν, ὠρίσθη διὰ τὴν 14 Δεκεμβρίου (ἔ. ν.). Εἰς τὸν εἰσιτήριον λόγον τοῦ νέου ἀκαδημαϊκοῦ θάπαντήσῃ ὁ Ἰούλιος Κλαρετί.

— Ὁ κ. Π. Αξιώτης, ὁ γνωστὸς μεταφραστὴς τῶν Μόθων τοῦ Κριλώφ, μετέφρασεν ἐκ τοῦ ρωσικοῦ εἰς ἰάμβους καὶ τὸν Δαίμονα, τὸ ἔξογον ποίημα τοῦ Λερμοντώφ. Ἡ μετάφρασις αὕτη πρὶν δημοσιευθῆ, θὰ ἀναγνωσθῇ μίαν ἑσπέραν εἰς τὸν Παρθενῶνα.

— Μετὰ ἐν ἔτος ὑπολογίζεται ὅτι θὰ ἐκδοθῇ εἰς τόμος ἀνεκδότων ἔργων τοῦ Ρενάν, ἀναμνήσεων, ἀπασμαμάτων, σημειώσεων καὶ καθέξης. Ἦδη ἡ γῆρα τοῦ μεγάλου συγγραφέως κατατάσσει τὰ χειρόγραφα του. Ἄπειρος εἶνε ὁ σωρὸς τῶν χαρτίων, τὰ ὁποῖα κατέλιπεν ὁ Ρενάν. Εἶχε τὴν ιδιοτροπίαν νὰ φυλάσῃ ὅλας τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἐλάμβανε, μέχρι τῶν πλεόν ἀσημάντων. Οὕτω, τρεῖς μῆνες ὀλόκληροι ἐγχειράσθησαν εἰς τὴν κυρίαν Ρενάν διὰ νὰ κατατάξῃ μόνον τὰς ἐπιστολάς, τὰς σχετιζομένας μὲ τὴν ἐκδοσὶν τοῦ Βίου τοῦ Ἰησοῦ.

— Περὶ ἐργότατον βιβλίον ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς ἐν Παρίσις ὑπὸ τοῦ Παύλου Στάπφερ. Ἐπιγράφεται Ἡ Φιλολογικὴ Φήμη, ἐν αὐτῷ δὲ ὁ εὐφυὴς συγγραφεὺς πειρᾶται διὰ σειρὰς παραδειγμάτων νὰ ποδείξῃ, ὅτι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὴν δημοτικότητα ἐνὸς βιβλίου δὲν ἀρκεῖ οὔτε ἡ εὐφυΐα, οὔτε πολλάνικη ἡ μεγαλοφυΐα, ἀλλ' ἀπαιτοῦνται καὶ ἄλλα μέσα ἀνεξάρτητα ὅλων τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου καὶ τοῦ συγγραφέως. Φαίνεται ὅτι ὁ Στάπφερ αἰσθάνεται πολλὴν ἀγανάκτησιν διὰ τὸ ἄδικον τοῦτο, ὅλην του δὲ τὴν πικρίαν ἐκχύνει εἰς τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου του.

— Εἰς ἓνα τὸ μόνον ἐσχατῶς ἐκδοθέντα ὑπὸ τοῦ ἐκδότου Δελαγκράβ ἐν Παρίσις καὶ ἐπιγραφόμενον Μουσικὴ Ψυχολογία, ὁ Κάμιλλος Μπελάιχ συνήνωσε διαφόρους αὐτοῦ περὶ μουσικῆς μελέτας, τῶν ὁποίων ἡ ἐπικρατοῦσα ἰδέα εἶνε ὅτι τὸ ἐν τῇ μουσικῇ ὠραῖον ἐγκρατεῖται κυρίως ἐν τῇ ἐκφράσει. Τὴν ἰδέαν ταύτην ἀμφισβητοῦν πολλοὶ αἰσθητικοί, ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τούτου, τὸ βιβλίον τοῦ κριτικοῦ τῆς Revue des deux Mondes εἶνε ἀξιανθῶστον διὰ τὴν διαύγειαν τοῦ ὕφους, τὴν διαλεκτικὴν καὶ τὴν πληθύν τῶν ἐιδικῶν γνώσεων.

— La villa Bon Accueil ἐπιγράφεται τεῦχος ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ καταστήματος Ὁλλενδორφ πρὸς τιμὴν τοῦ ἐσχάτως ἀποθανόντος συγγραφέως Λεόντος Κλαδέλ. Ἐν αὐτῷ ἔλαβον μέρος διὰ σελίδων, διαπνευσμένων ὑπὸ τῆς πρὸς τὸν Κλαδέλ βαθείας ἐκτιμῆσεως, ὁ Δωδέ, ὁ Ζολᾶ, ὁ Ἀλεβύ, ὁ Σιμών, ὁ Κοππέ, ὁ Κλαρετί, ὁ Μαλω, ὁ Τεριέ, ὁ Σδλλ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐκ τῶν ἐσοχωτέρων γάλλων συγγραφέων.

Ἐπιστημονικά

Κατὰ τὴν 15/27 Μαρτίου τοῦ 1894 ἀπεφασίσθη νὰ συγκροτηθῇ ἐν Ρώμῃ τὸ ἐνδέκατον διεθνὲς ἱατρικὸν συνέδριον, εἰς τὸ ὅσιον θὰ παραστώσιν οἱ διασημότεροι τῶν ἐπιστημόνων τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου. Τὰ καλὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα ἐπέφερον αἱ προηγουμέναι συνελύσεις, ἐνεθάρρουν τὴν ἰταλικὴν κυβέρνησιν νὰ προσθῇ εἰς τὴν νέαν ταύτην συγκροτήσιν, ἀνεκοίνωσε δὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς δι' ἐγκυκλίῳ ἐγγράφῳ πρὸς πάσας τὰς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πρεσβείας, ὅπως ἐξ ὀνόματός της προσκαλέσων τὰς διαφόρους κυβερνήσεις, νὰ λάβωσι δι' ἀντιπροσώπων μέρος. Ἡ ἡμετέρα κυβέρνησις προσκληθεῖσα θὰ συμμετασχῇ βεβαίως αὐτοῦ, δὲν ἀπεφάσισεν ὅμως ἀκόμη τίνας ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐπιστημόνων θ' ἀποστείλῃ, ὅπως παρακαθίσωσιν ὡς μέλη τοῦ συνεδρίου τούτου.